

Forinden vil jeg dog gerne sige, at Anker mod dette System ikke i nogen Maade kan henføres til den Omstændighed, at Posten som Direktør i Krigsministeriet staar ubesat. Det er en ganske vilkaarlig Forbindelse, der her søges. Nævnte Post staar for Tiden ubesat — meget vel, fordi jeg ikke har kunnet finde en Mand, som jeg mente egnede sig fuldt til denne Post, og har ment det rigtigst at gaa forsigtigt til Værks. Det er let nok at tage en yngre Officer ind i Ministeriet; kan han ikke bruges der i det lange Løb, kan han let gaa ud i Geledet igen. Tager man en højere Officer, ere Vanskelighederne ved at sætte ham ud i Geledet igen ofte meget store, og derfor skal man gaa forsigtigt til Værks ved en saadan Ansættelse. Saaledes har jeg ræsonneret, og da jeg ikke hidtil har fundet en Mand, som jeg ansaa for fuldt brugelig, er Posten ikke bleven besat, men det kommer ikke denne Sag om Avancementsforholdene ved. Denne Sag har været under Overvejelse i Krigsministeriet i lange Tider, den kom til Overvejelse kort efter, at jeg blev Forsvarsminister, den er drøftet med den afgaaede Direktør, med de afgaaede kommanderende Generaler og med flere andre, og naar jeg er kommen til det Resultat, som foreligger, saa er jeg kommen til det, netop fordi jeg mente derved bedst at have Hærens Tarv for Øje.

Naar man taler om Hærens Tarv, maa man vel erindre, hvad Hæren bestaar af. Den bestaar jo ikke alene af Officerskorpset, men baade af Officerer, Underofficerer og menige, og naar Hæren en Gang maaske skal bruges i farlige Tider, saa gælder det netop om at have Hæren under den Ledelse, som er den bedste, der overhovedet kan skaffes til Veje her i Landet, en Ledelse, der baade aandeligt og legemligt er mobil i enhver Henseende. Derfor er det ikke heldigt at have alt for gamle Officerer, navnlig i de øverste Poster; det er bedst at have yngre Generaler. Det siges ganske vist: Ja, men en ung General kan træffe at vise sig ikke at due, og saa har man ham. Nej, hvis han viser sig ikke at kunne udfylde sin Plads, saa har man ham ikke ret længe, saa kan man komme af med ham, men det tror jeg meget sjældent vil finde Sted. I kritiske Tilfælde afhænger

jo Hundreders, ja, Tusinders Ve og Vel, Liv og Død af de Befalinger, der gives dem, om alt er i Orden, om de ledende ere Mænd, der baade aandeligt og legemligt ere i Stand til at føre an. Naar man vil se paa Hærens Tarv, gælder det, som sagt, om at have Folk til ledende, der ere fuldt ud mobile baade aandeligt og legemligt og have erhvervet sig Erfaring gennem en Aarrække i Troppeføring.

Avancementssystemet hviler jo paa Loven af 1867, som kun paa et enkelt Punkt blev ændret i 1880. Hærloven af 1867 blev given med frisk Erfaring fra Krigen. Ud fra de Erfaringer, man der havde faaet, gav man denne Lov, der nøje beskriver, hvorledes Avancementet skal finde Sted. Premierløjtnanter avancere hovedsagelig efter Anciennitet. Hærloven af 1867 fastsatte dog, at hvert 3die Avancement skulde være Valgavancement, saa at man kunde lade særlig dygtige Folk rykke frem foran deres Kammerater, for at de i sin Tid som ikke alt for gamle kunde komme op paa de øverste Poster. I 1880 forandrede man hvert tredje til hvert femte, men ellers er det saaledes, at Premierløjtnanter gennemgaaende avancere efter Anciennitet. Nu mener jeg ved at se paa Fortiden — og deri finder jeg i Virkeligheden Tilslutning fra alle Sider —, at man her benytter dette Valg-Avancement for Premierløjtnanter alt for lidt. Man har ladet en Mand springe over en eller to Kammerater, hvilket jo ingenting fører til uden blot at irritere det Par Mand, han har sprunget over; det bringer ham ikke videre frem i nogen synderlig Grad. Skal man benytte Valg-Avancement paa dette Punkt, saa det kan have nogen Betydning for Hæren, maa man ganske anderledes tage frem dem, som man mener ere de dygtigste, som man har Vidnesbyrd om ere de dygtigste, og lade dem springe over en 40—50. Saa komme de frem, saa naas der noget ved Valg-Avancement i Spring, og man irriterer heller ikke Kammeraterne saa meget, fordi det ikke er saa ubehageligt, naar man er den 40ende eller 50ende, der bliver sprunget forbi, som naar man er Nr. 1 eller 2, der bliver sprunget forbi. Derom vare i Virkeligheden alle de enige, som jeg har raadført mig med i denne Sag.